

CJ

Comissió de Justícia
Parlament de Catalunya

Sessió 19. Dijous, 2 de març de 2023. XIV legislatura

DOSSIER

ORDRE DEL DIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Justícia amb la consellera de Justícia sobre els objectius i el pla de treball del departament. Tram. 354-00016/13 Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Justícia amb la consellera de Justícia, Drets i Memòria sobre els objectius i el pla de treball del seu departament. Tram. 354-00169/13 Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
3. Proposta de resolució sobre els referents de gènere als centres penitenciaris. Tram. 250-00683/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 338, 21; esmenes: BOPC 415, 7).
4. Proposta de resolució sobre la creació d'un servei comú de videoconferències gestionat des del deganat de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat. Tram. 250-00714/13 Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 349, 30).
5. Proposta de resolució sobre el refugi antiaeri del subsòl de l'Institut Pau Vila, de Sabadell. Tram. 250-00716/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 355, 15; esmenes: BOPC 419, 10).
6. Proposta de resolució sobre els serveis d'acompanyament per a la segona oportunitat. Tram. 250-00719/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 355, 20; esmenes: BOPC 419, 10).
7. Proposta de resolució sobre la concòrdia i la reconciliació entre els espanyols a la regió de Catalunya. Tram. 250-00744/13 Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 367, 20).
8. Proposta de resolució sobre la jubilació anticipada del personal dels cosos penitenciaris. Tram. 250-00747/13 Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 373, 10; esmenes: BOPC 419, 11).

9. Proposta de resolució sobre l'adequació i la inclusió a la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya del refugi antiaeri trobat a l'Institut Pau Vila, de Sabadell. Tram. 250-00781/13 Jordi Jordan Farnós, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 379, 45; esmenes: BOPC 419, 12).

10. Proposta de resolució sobre el pagament a professionals del torn d'ofici de les actuacions fetes per una designació provisional no confirmada. Tram. 250-00816/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 407, 32; esmenes: BOPC 466, 46).

11. Proposta de resolució sobre el respecte a la memòria de les víctimes de la deportació als camps de concentració i d'extermini del règim nazi. Tram. 250-00847/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 425, 85; esmenes: BOPC 466, 46).

12. Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Montcada i Reixac. Tram. 250-00849/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 430, 12; esmenes: BOPC 466, 47).

13. Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Cerdanyola del Vallès. Tram. 250-00850/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 430, 13; esmenes: BOPC 466, 48).

14. Proposta de resolució sobre el Pla director d'equipaments judicials. Tram. 250-00867/13 Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 436, 34; esmenes: BOPC 472, 8).

15. Proposta de resolució sobre l'adopció de mesures per a la protecció del patrimoni històric afectat per l'eventual aprovació del Projecte de Llei de memòria democràtica del Govern de l'Estat. Tram. 250-00840/13 Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 425, 31).

Punt 3 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre els referents de gènere als centres penitenciaris

250-00683/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 63596 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 14.06.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Gemma Lienas Massot, diputada, Oscar Aparicio Pedrosa, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre referents de gènere als centres penitenciaris, per tal que sigui substantiada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

Per acord del Govern de la Generalitat de 9 de juliol de 2019, es va aprovar el Pla Estratègic de Polítiques d'Equitat de Gènere, que entre altres contemplava en l'eix d'actuació 6 d'aquest pla, la necessitat de consolidar la figura dels referents de gènere dels centres penitenciaris com a professionals que s'encarreguen de vetllar perquè es tingui en compte la perspectiva de gènere en un àmbit marcat per l'androcentrisme, com és el penitenciari.

En resposta parlamentària publicada al BOPC 236 de 15 de febrer de 2022, el Departament va informar que tots els centres penitenciaris de la xarxa de la Generalitat de Catalunya -tant els nou de règim ordinari com els quatre de règim obert- disposen de la figura del professional referent de gènere, en la seva organització, si bé provenen de camps professionals molt diversos: de la psicologia, de l'educació social, de la biblioteconomia, de la vigilància i la seguretat, de la pedagogia, del treball social i del dels monitors de lleure, entre d'altres.

La Guia de referents de gènere dels centres penitenciaris de Catalunya de febrer del 2021 ja estableix la possibilitat que, a conseqüència de la transversalitat de la tasca i la dimensió del centre, es poden designar simultàniament, si escau, més d'un referent per centre penitenciari a criteri de la direcció del centre.

El Departament d'Igualtat i Feminismes informa en l'apartat web diversos graus superiors, *minor* en estudis de gènere, postgraus i màsters amb l'explicació: «*aposta per una formació feminista de qualitat. L'objectiu és orientar futurs professionals perquè se sentin cridats per la justícia feminista i la lluita contra les desigualtats i facin d'això la seva professió.*»

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Establir que a la relació de llocs de treball del Departament, la figura del referent de gènere als centres penitenciaris de Catalunya hagi cursat algun

dels graus superiors, *minor* en estudis de gènere, postgraus i màsters reconeguts pel Departament d'Igualtat i feminismes.

2. Nomenar, en aquells centres penitenciaris que en l'actualitat el referent de gènere no disposi de la titulació que es fa referència anteriorment, una persona que acrediti estar en possessió d'aquesta titulació, mantenint en el càrrec i les funcions la persona que el desenvolupava fins el moment, amb el compromís de realitzar alguns d'aquest estudis.

3. Iniciar, en el supòsit anterior, una línia de subvencions adreçada als funcionaris que hagin de cursar aquests estudis, per bonificar la matrícula i les despeses associades a aquesta formació.

Palau del Parlament, 9 de juny de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Gemma Lienas Mas-sot, Oscar Aparicio Pedrosa, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 69615 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 21.07.2022

GRUP PARLAMENTARI DE JUNTS PER CATALUNYA, GRUP PARLAMENTARI D'ES-
QUERRA REPUBLICANA (REG. 69615)

Esmena 1

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra
Republicana (1)

De modificació del punt 1

Estudiar l'assignació de tasques del referent de gènere en l'àmbit d'execució penal a professionals integrats a l'estructura orgànica dels centres penitenciaris, amb un ampli coneixement del seu funcionament i coneixedors de les polítiques públiques en matèria de gènere.

Esmena 2

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra
Republicana (2)

De modificació del punt 2

Facilitar formació especialitzada en matèria d'igualtat i equitat de gènere a les persones que fan la funció de referents de gènere en l'àmbit de l'execució penal i estendre accions de sensibilització sobre la matèria a la resta de treballadors i treballadores de l'àmbit.

Esmena 3

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra
Republicana (3)

De modificació del punt 3

Facilitar l'assistència a formació retribuïda dins de la jornada laboral, per a la realització de cursos i estudis de gènere que afavoreixi la realització dels mateixos i redundi en una millor formació dels professionals que desenvolupen la tasca de referent de gènere.

Punt 4 | Debat i votació

Proposta de resolució sobre la creació d'un servei comú de videoconferències gestionat des del deganat de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat

250-00714/13

PRESENTACIÓ: GP VOX

Reg. 65417 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 28.06.2022

A la Mesa del Parlamento

Joan Garriga Doménech, portavoz, Antonio Gallego Burgos, portavoz adjunto, Sergio Macián de Greef, diputado del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, de acuerdo con lo establecido por los artículos 167 y 168 del Reglamento del Parlamento, presentan la Propuesta de resolución de creación de servicio común de videoconferencias gestionado desde el Decanato en la ciudad de la justicia de Barcelona y Hospitalet, para que sea sustanciada ante la Comissió de Justícia, con el siguiente texto:

Exposición de motivos

La Ciudad de la Justicia de Barcelona y de Hospitalet, la mayor obra civil del Plan de infraestructuras judiciales del Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya, alberga los juzgados del partido judicial de Hospitalet de Llobregat y los juzgados de primera instancia, mercantiles, de instrucción, de lo penal, de lo social, de vigilancia penitenciaria, de violencia sobre la mujer y de menores de Barcelona, además de otros servicios judiciales tales como el Decanato, la Fiscalía provincial de Barcelona o el Instituto de Medicina Legal y Ciencias Forenses de Catalunya. En total, pues, más de 216 órganos judiciales y otros servicios judiciales.

No obstante lo anterior y a pesar del elevado número de juzgados que comparten sede judicial en la Ciudad de la Justicia, no existe en ésta un sistema o servicio común de videoconferencias, que libere a los distintos Juzgados de atender los exhortos procedentes de otros partidos judiciales que tienen por objeto llevar a cabo declaraciones de partes procesales, testigos o peritos u otras actuaciones de carácter personal y agilice su trámite, a diferencia de otras grandes capitales como Madrid o Valencia.

En la actualidad, los Juzgados de los diferentes órdenes jurisdiccionales en la Ciudad de la Justicia o bien han de procurarse por su cuenta una sala de vistas que no esté ocupada por la celebración de juicios u otros actos procesales, aprovechando los «huecos» que puedan existir en las agendas de señalamientos de juicios de los distintos Juzgados (por ejemplo, los Juzgados de Instrucción), o bien han de utilizar como pueden una sala multiusos con aparato de videoconferencias (como es el caso, por ejemplo, de los Juzgados de lo Penal). Pero en ambos casos, son los propios Juzgados los que han de tramitar el exhorto para videoconferencia una vez que les ha sido repartido, librar la oportuna citación al interesado y encontrar una sala libre o gestionar una sala multiusos según los casos.

Estas funciones las podría llevar a cabo un servicio común de videoconferencias atendido desde el Decanato y que contara con personal asignado del

cuerpo de auxilio judicial; personal que provisionalmente y en tanto no se redefina y aumente la plantilla de Decanato, podría incorporarse vía «refuerzo de plantilla», a fin de no sobrecargar de trabajo a los actuales funcionarios del cuerpo de auxilio.

Por todo ello, el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya presenta la siguiente:

Propuesta de resolución

El Parlamento de Catalunya insta al Gobierno a:

Crear en la Ciudad de la Justicia de Barcelona y Hospitalet un servicio común de videoconferencias gestionado desde el Decanato en la Ciudad de la Justicia de Barcelona y Hospitalet que facilite y agilice la tramitación de las solicitudes de cooperación judicial (exhortos) que se reciben de otros partidos judiciales para realizar videoconferencias.

Palacio del Parlamento, 23 de junio de 2022

Joan Garriga Doménech, portavoz; Antonio Gallego Burgos, portavoz adjunto; Sergio Macián de Greef, diputado GP VOX

Punt 5 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre el refugi antiaeri del subsòl de l'Institut Pau Vila, de Sabadell

250-00716/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 65887 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 05.07.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Pol Gibert Horcas, diputat, Ferran Pedret i Santos, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el refugi antiaeri al subsòl de l'Institut Pau Vila de Sabadell, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

L'any 2008, a iniciativa del seminari de ciències socials de l'IES Pau Vila i del Museu d'Història de Sabadell, una prospecció va confirmar la presència d'un refugi antiaeri construït a Sabadell durant la Guerra Civil de 1936-1939, al subsòl de l'Institut Pua Vila.

L'informe realitzat aleshores, a partir d'aquesta prospecció, destaca «la solidesa de l'estructura» d'un refugi que s'estima que podria tenir capacitat per entre 600 i 900 persones. Es coneix la ubicació dels accessos originals, tot i que no van trobar-se a la prospecció del 2008, sinó que s'ha determinat a partir de l'examen de plànols i fotografies aèries posteriors.

El refugi és un dels únics dos refugis completats, dels 12 que havia planificat l'Ajuntament de Sabadell, en el marc dels esforços realitzats en matèria de defensa passiva per part de les autoritats republicanes, davant la pressió de l'aviació legionària italiana, amb seu a l'illa de Mallorca.

A més, es dona la circumstància que el refugi es trobava a prop d'una indústria reconvertida en indústria de guerra, la Baygual i Llonch, on s'hi van construir més de 80 unitats del caça soviètic Polikarpov I-15, més conegut com a «Chato».

Per aquestes raons i pel seu bon estat de conservació, l'Ajuntament de Sabadell, com ha aprovat el seu Ple municipal, considera d'interès la seva senyalització, així com demana el suport de la Generalitat de Catalunya per recuperar-lo i fer-lo visitable, cosa que també està en interès de la direcció de l'IES Pau Vila.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a prestar, a través de la Direcció General de Memòria Democràtica i del Memorial Democràtic, el suport necessari a l'Ajuntament de Sabadell pel que fa a la senyalització del refugi

antiaeri del subsòl de l'Institut Pau Vila, de Sabadell, i pel que fa a la seva recuperació per tal de fer-lo visitable pel públic.

Palau del Parlament, 8 de juny de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Pol Gibert Horcas, Ferran Pedret i Santos, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 71728 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 27.10.2022

GRUP PARLAMENTARI DE JUNTS PER CATALUNYA, GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 71728)

Esmena 1

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra
Republicana (1)

De modificació

A assessorar a l'Ajuntament de Sabadell, mitjançant el Memorial Democràtic, en les actuacions necessàries per a la senyalització del refugi antiaeri del subsòl de l'Institut Pau Vila, de Sabadell, i per a la seva recuperació per tal de fer-lo visitable pel públic.

Punt 6 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre els serveis d'acompanyament per a la segona oportunitat

250-00719/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 66071 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 05.07.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Oscar Aparicio Pedrosa, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre els serveis d'acompanyament per a la segona oportunitat, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

El servei d'acompanyament per a la segona oportunitat és un servei públic gratuït que ofereix acompanyament a les persones que es trobin en una situació econòmica d'insolvència.

Té com a objectiu informar i orientar les persones que estan en aquesta situació econòmica i acompanyar-los en els tràmits inicials que han de seguir per ajudar-los a trobar possibles solucions.

L'única oficina del Servei d'Acompanyament per a la Segona Oportunitat està ubicada a Barcelona i la dotació de personal és un responsable, un tècnic de gestió i dos tècnics superiors juristes.

Segons les dades l'oficina ha atès 876 persones. En 394 casos, l'origen del deute era empresarial; en 438, particular i en els 44 casos restants, el deute era mixt.

Segons les dades del punt neutre, els assumptes ingressats als jutjats de Catalunya han estat d'uns 5.000 expedients, produint-se un increment constant en els darrers anys.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Obrir delegacions d'atenció presencial del servei d'acompanyament per a la segona oportunitat a totes les províncies de Catalunya.
2. Crear un servei d'orientació jurídica especialitzat en aspectes d'assessorament sobre el mecanisme de segona oportunitat a cadascun dels partits judicials on hi hagi un jutjat mercantil.
3. Signar acords amb Administracions públiques, Corporacions de Dret Públic, i Col·legis professionals, per poder prestar al territori i de forma descentralitzada dels serveis d'assessorament sobre el mecanisme de la segona oportunitat.

4. Creació d'un servei de mediació i de resolució alternativa de conflictes en casos de insolvències, a desenvolupar a través d'Administracions públiques, Corporacions de Dret Públic, i Col·legis professionals

Palau del Parlament, 16 de juny de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Oscar Aparicio Pedrosa, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 69987, 71729 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 27.10.2022

GRUP PARLAMENTARI D'EN COMÚ PODEM (REG. 69987)

Esmena 1

GP d'En Comú Podem (1)

De modificació del punt 1

1. Obrir delegacions d'atenció presencial del servei d'acompanyament per a la segona oportunitat a totes *les demarcacions on estan desplegats els serveis territorials de Justícia Catalunya*.

GRUP PARLAMENTARI DE JUNTS PER CATALUNYA, GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 71729)

Esmena 2

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra Republicana (1)

De modificació del punt 1

Demandar al govern de l'estat espanyol que creï el finançament suficient perquè la Generalitat de Catalunya pugui mantenir, incrementar i millorar el seu servei per la segona oportunitat.

Esmena 3

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra Republicana (2)

D'addició del punt 2

Demandar a l'estat que estableixi el finançament a la Generalitat de Catalunya per crear un servei d'orientació jurídica especialitzat en aspectes d'assessorament sobre el mecanisme de segona oportunitat a cadascun dels partits judicials on hi hagi un jutjat mercantil.

Esmena 4

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra Republicana (3)

*De modificació i **addició** del punt 3*

*Des del servei de segona oportunitat, seguir signant acords amb Administracions públiques, Corporacions de Dret Públic, i Col·legis professionals, **entitats socials i econòmiques** per incrementar la prestació d'informació i el servei al territori, així com més formació i recursos per aquestes adminis-*

tracions i col·legis professionals dels serveis d'assessorament i suport sobre el mecanisme de la segona oportunitat.

Esmena 5

GP de Junts per Catalunya, GP d'Esquerra
Republicana (4)

*De modificació i **addició** del punt 4*

*Seguir prestant el servei de mediació i de resolució alternativa de conflictes en casos de insolvències, **i augmentar els recursos humans i econòmics actuals del servei de segona oportunitat i especialment el Centre de Mediació de Catalunya, i així poder incrementar els mecanismes i recursos de prestació, informació, formació i impuls d'aquests ADR (mediació i sistemes alternatius de resolució de conflictes)** a desenvolupar per les Administracions públiques, Corporacions de Dret Públic, **i incrementant la col·laboració i recursos amb** Col·legis professionals, **agents socials i econòmics, que ja avui fan aquesta tasca.***

Punt 7 | Debat i votació

Proposta de resolució sobre la concòrdia i la reconciliació entre els espanyols a la regió de Catalunya

250-00744/13

PRESENTACIÓ: GP VOX

Reg. 68291 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 19.07.2022

RECTIFICACIÓ DEL TEXT PRESENTAT

Reg. 70128 / Coneixement: Mesa del Parlament, 26.07.2022

A la Mesa del Parlamento

Joan Garriga Doménech, portavoz, Antonio Gallego Burgos, portavoz adjunto, Sergio Macián de Greef, diputado del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, de acuerdo con lo establecido por los artículos 167 y 168 del Reglamento del Parlamento, presentan la Propuesta de resolución sobre la concordia y reconciliación entre españoles en la región de Cataluña, para que sea sustanciada ante la Comissió de Justícia, con el siguiente texto:

Exposición de motivos

No hay acontecimiento más dramático que una guerra civil. Esta constituye siempre el más doloroso suceso que puede sufrir una comunidad. Un conflicto fratricida, con la consiguiente alteración de la convivencia pacífica y del proyecto común, constituye una tragedia que divide a la sociedad, escinde a las familias, enfrenta a los pueblos y afecta en lo más íntimo a la dignidad de las personas.

Ante una catástrofe de esta magnitud, cuyas consecuencias humanas, materiales y emocionales se extienden mucho más allá de la propia cronología bélica, sólo una actitud decidida y generosa hacia la reconciliación puede ayudar a restañar heridas y a restaurar el equilibrio perdido.

Los hechos traumáticos sucedidos en toda Europa en los años veinte, treinta y cuarenta debilitaron las incipientes democracias liberales, acabaron con el pluralismo político y abrieron paso a una era de violencia y merma de libertades que afectó a todas las capas sociales.

Lo sucedido en España entre 1931 y 1945 no fue una excepción, sino la nota dominante en un continente movido por las pasiones ideológicas, la brutalización de la política y la deshumanización del otro. Las convulsiones que siguieron a la proclamación de la Segunda República ya hacían presagiar el clima de inestabilidad social, crisis institucional y exclusión del adversario que caracterizaría a sus distintos gobiernos.

Entre 1931 y 1936 la conversación pública saltó por los aires. Los consensos fueron sustituidos por discursos irresponsables e incendiarios. La voluntad de entendimiento y el impulso por llegar a acuerdos dejaron paso a la intransigencia. La pugna por imponer las ideas en las calles, convertidas de facto en un segundo parlamento, dejó un sombrío reguero de heridos y muertos en choques entre militantes de formaciones opuestas y entre activistas de distinto signo y fuerzas de orden público.

En un contexto como ese, apenas hubo actores políticos que observarán la Segunda República como un régimen pluralista en el que poder resolver las naturales diferencias políticas en el marco del respeto al Estado de Derecho y la alternancia en el poder.

En su lugar, partidos y sindicatos de toda tendencia vieron la Segunda República como un mero tránsito que habría de conducir, más pronto que tarde, a la suspensión de la democracia liberal y a la instauración de regímenes autoritarios de partido único. Incluso los actores aparentemente más moderados tuvieron una actitud de patrimonialización del poder y de las instituciones que contribuyó a erosionar su prestigio y que alejó de las mismas a millones de españoles.

Tal efervescencia se plasmó en un acusado deterioro de la normalidad parlamentaria, en unas alarmantes cifras de violencia social y política, en frecuentes atentados contra la vida y la propiedad, en constantes vulneraciones de la libertad de reunión, de expresión y de prensa o en la naturalización de los golpes de fuerza y las insurrecciones como mecanismos legítimos de cambio político. Hasta seis levantamientos, de distinto signo, hubo en todo el período.

En la primavera de 1936 la capacidad coercitiva del Estado se desmoronó, las reglas de juego fueron quebrantadas y en las calles se vivió una incesante espiral de violencia revolucionaria y contrarrevolucionaria que terminó por envenenar la convivencia y por volar los puentes que aún unían a muchos españoles.

En julio de 1936 se puso fin a la experiencia de la Segunda República. A lo largo de sus cinco años de existencia, los diferentes gobiernos de la Segunda República no fueron capaces de garantizar la paz social, de legislar para todo el conjunto social, de crear instituciones mayoritariamente respaldadas por los españoles o de incorporar a la democracia a quienes, desde posiciones maximalistas, soñaban con dictaduras del proletariado, revoluciones o gobiernos autoritarios.

La Guerra Civil llevó hasta el paroxismo las dinámicas de intolerancia y enfrentamiento de años anteriores. Por toda España se extendieron los asesinatos masivos, las represalias socioeconómicas, los atropellos de derechos fundamentales y los desplazamientos forzosos de población.

La represión en la retaguardia de ambos bandos se cobró decenas de miles de víctimas, muchas de las cuales aún yacen en cunetas o fosas comunes sin identificar. El terror blanco o rojo se dirigió contra los miembros de organizaciones sociales, políticas, juveniles o religiosas percibidas como enemigas, pero también contra miles de ciudadanos anónimos que nunca llegaron a empuñar las armas y que fueron asesinados por razón de su posición social, de sus creencias, de sus afinidades ideológicas o incluso de querellas personales o de circunstancias geográficas.

Los paseos, las sacas, las chekas, las masacres colectivas y las incautaciones de bienes formaron parte del día a día en cualquier rincón de España, especialmente en los primeros meses de la guerra, cuando el protagonismo de las milicias locales y las agrupaciones sindicales y políticas en la administración de justicia fue mayor en ambos bandos. Avanzado el conflicto, los procesos de depuración y limpieza política se volvieron cada vez más selectivos, pero no por ello menos cruentos. Incluso, en el interior de cada bando se produjeron purgas políticas y estallidos subversivos que amplificaron aún más el rastro de sangre y dolor.

Los daños del conflicto no solo fueron humanos, sino también materiales. Numerosos pueblos y ciudades fueron devastados. La economía del país se contrajo drásticamente y hubo que esperar varias décadas hasta recuperar los niveles de prosperidad alcanzados en los años treinta. Iglesias, museos, edificios civiles, universidades o archivos históricos fueron destruidos o saqueados. Con el fin de las hostilidades no llegó la paz. Al conflicto le sucedió un durísimo período de posguerra en un contexto internacional marcado por la hecatombe que supuso la Segunda Guerra Mundial. Para cientos de miles de españoles esperaba entonces la represión, la cárcel, la depuración o el exilio. Los datos de desaparecidos, represaliados y afectados resultan atroces.

Un pasado tan complejo y lleno de aristas requiere aproximaciones plurales, desapasionadas y generosas. Nunca ha habido un relato consensuado sobre la Segunda República, la Guerra Civil y el régimen de Franco. Ni entre los historiadores, que aún sostienen encarnizados debates teóricos, metodológicos e interpretativos sobre los principales procesos sociales y políticos de la época, ni entre los ciudadanos, cada uno con su particular e inexpugnable acervo de recuerdos y relatos heredados de padres y abuelos.

Lejos de suponer un problema, esta heterogeneidad de posiciones es una sana riqueza que preservar. Una sociedad democrática y pluralista no puede permitir que el poder político fije relatos cerrados, simplificadores o maniqueos sobre acontecimientos tan poliédricos. Es por ello, la importancia de dictar esta norma, que viene a ser la alternativa a todas aquellas que se han dictado desde el año 2007.

Los caminos de la Historia no son, ciertamente los de la memoria. Mientras la primera busca el avance del conocimiento colectivo sobre un acontecimiento o proceso concreto, siguiendo un método contrastable, la investigación con fuentes documentales, el debate reposado entre pares y unos criterios de tipo académico, la memoria es, por su propia naturaleza, privada y familiar, esto es, subjetiva, movida por emociones e identidades.

Precisamente por ello, una sociedad madura como la nuestra ha de oponerse de plano a cualquier intento gubernamental de limitar la autonomía de los investigadores, pero también a cualquier pretensión de arrasar con las variadas memorias individuales y familiares, tan legítimas y naturales, para construir, en su lugar, el artificio de una memoria total y para todos.

No existe ninguna figura pareja a la del gran historiador público, portador de una verdad incontrovertible y única, a caballo entre el censor y el activista, que ansía la legislación memorialista.

Una sociedad democrática y pluralista debe hacer un esfuerzo por reconocer la complejidad y dureza de su pasado traumático, con el ánimo de comprender las razones que guiaron a los españoles de entonces a actuar como actuaron, en sus propios términos, según su horizonte de experiencias y expectativas, y no conforme a conceptos o intereses de la política actual, que nada tienen que ver con lo que vivieron o pensaron los españoles de hace casi cien años.

Frente a las injerencias, coacciones y restricciones de derechos de la legislación memorialista, es preciso recordar que el principal deber del Estado en lo relativo al pasado ha de partir del amparo de las libertades y de la voluntad de reconciliación.

En primer lugar, la Administración en un país democrático como el nuestro ha de respetar las interpretaciones que del mismo puedan hacer hoy los historiadores en el ejercicio de su oficio, de acuerdo con sus fuentes documentales y sus criterios científicos, o los ciudadanos cualesquiera en el uso legítimo de su libertad.

En segundo lugar, la Administración en un país con una historia reciente tan dramática y divisiva ha de procurar todos los medios a su alcance para fomentar la reconciliación, esto es, la reconstrucción de los afectos, la promoción de la mutua comprensión de las querellas de cada parte y el reconocimiento y la reparación del daño recibido.

En definitiva, una norma de reconciliación debe perseguir, en consecuencia, honrar a todos los españoles que en cualquier bando o situación pelearon, lucharon o se comprometieron por una España que estimaba mejor según lo que les dictaba su conciencia. También a aquellos que, durante la Guerra Civil, se vieron abocados a combatir en cualquiera de los dos bandos por razones geográficas o de contexto social. Y a todos aquellos que, sin empuñar las armas, fueron víctimas de persecución o represalias por su fe, sus creencias religiosas, su estatus social o sus simpatías ideológicas o personales.

En aras de salvaguardar esa concordia y reconciliación, debemos desterrar cualquier tentación maniquea de instrumentalizar políticamente en la actualidad unos acontecimientos que sucedieron hace ya casi un siglo. La reconciliación a que se llegó entre los españoles de distintos bandos, y contra la que ahora se quiere atentar, puede decirse que hunde sus raíces en los comportamientos sociales y culturales de los años sesenta, cuando cada vez más españoles, fueran hijos de vencedores o de vencidos, empezaron a actuar, a trabajar, a vivir o a divertirse unidos, movidos por un inquebrantable deseo de superación de las desavenencias e inquinas que habían movido a sus padres.

Tan fue así, que, tanto en los sectores vinculados al Régimen de Franco como en las fuerzas de la oposición, se apreciaron tendencias en el sentido de dejar atrás el enfrentamiento de la Guerra, y de poner la vista en la paz y en la reconciliación. Y, aunque los motivos pudieran ser inicialmente tácticos o propagandísticos, pronto fueron cobrando un carácter más genuino a medida que se iban contagiando del incontestable deseo de paz y concordia que sentía la población.

Merecen destacarse, como muestras de este proceso, la declaración del Partido Comunista de España de junio de 1956, en la que se abogaba «sin reservas» por la «reconciliación nacional de los españoles» o la proposición realizada por el mismo partido en su sexto congreso, celebrado en Praga en diciembre de 1959 y enero de 1960. En aquella ocasión los comunistas exiliados solicitaron «amnistía general para los presos y exiliados políticos, extensiva a todas las responsabilidades derivadas de la guerra civil en ambos bandos contendientes». Incluso Dolores Ibárruri se atrevió en 1955 a indicar que el objetivo a alcanzar por los comunistas españoles de la época no era otro que el de conseguir la paz y la democracia entre todos los españoles, «sin preguntarles cómo pensaban ayer, sino cómo piensan hoy y qué quieren para España».

En esa misma época el gobierno de la República en el exilio adoptó un «Anteproyecto de Estatuto legal para restablecer la normalidad jurídica» en el que se solicitaba la «amnistía de todos los delitos perpetrados por móvil

político y social desde el 18 de julio de 1936 hasta el día de la firma de la disposición».

Valga como ejemplo en el lado del Régimen de Franco la celebración de los «25 Años de Paz» en 1964, en la que deliberadamente se quiso evitar alusiones a la Guerra y a la victoria, en favor de apelaciones al entendimiento entre los españoles. Pero no sería el único, pues distintos políticos monárquicos o democristianos que desempeñaron puestos de responsabilidad en dicho régimen comenzaron también a reclamar una amnistía total y sin reservas como paso previo necesario para alcanzar la reconciliación.

Es necesario asimismo mencionar la cuestión del castigo de los crímenes cometidos en las dos zonas en conflicto que, justo es recordarlo, se contaron por decenas de miles en ambos bandos. Ya el propio Régimen de Franco, en el Decreto-ley 10/1969, de 31 de marzo, por el que se declara la prescripción de todos los delitos cometidos con anterioridad al 1 de abril de 1939, declaró extinguida la responsabilidad penal por absolutamente todos los crímenes cometidos durante la guerra, que son los que provocaron la abrumadora mayoría de las víctimas.

Los ejemplos en favor de la reconciliación y del perdón se prodigaron en los años de la Transición y tuvieron como protagonistas a representantes de todo el arco parlamentario, incluidos antiguos contendientes o políticos de los años treinta. Frente a lo que, con frecuencia, pero erróneamente, se ha afirmado desde una parte de la izquierda en los tiempos actuales, la Transición no fue un pacto basado en el olvido o en el miedo sino un gran acuerdo transversal asentado, precisamente, sobre el recuerdo de los errores y las violencias cometidas. No hubo amnesia, sino recuerdo. Y fue ese recuerdo, amplio y generoso, el que permitió que saliera adelante el país en una coyuntura como aquella. Por eso tantos discursos de aquella época renunciaron a hacer política sobre el pasado y tomaron como punto de referencia el elogio de la concordia y de la reconciliación.

Es en este contexto en el que debe valorarse la Ley de Amnistía de 15 de octubre de 1977, confirmada en la Constitución de 1978, que fue refrendada abrumadoramente por el pueblo español, por el que se puso fin al proceso político y jurídico de reconciliación que consagra la concordia entre los españoles y su voluntad firme de mantenerse unidos en la defensa y promoción del proyecto de vida en común que es España, sin nuevos enfrentamientos civiles.

No es potestad de ningún legislador de hoy en día juzgar colectivamente a aquellos españoles de entonces para volver a dividir a las generaciones presentes a costa del pasado. La concordia y no el revisionismo rencoroso debe ser la respuesta a aquellos sufrimientos del pasado, como una manera de superar las divisiones y hostilidades entre españoles mediante la cooperación y la integración en este proyecto común que llamamos España.

Por ello entendemos que los poderes públicos de una sociedad democrática, que proclama como valores superiores de su ordenamiento la libertad y el pluralismo, deben abstenerse de fijar como correcta o auténtica una determinada versión histórica, propósito que atenta contra las más elementales libertades ideológica, religiosa y de pensamiento, y que amenaza la libertad de cátedra e investigación. La gran diferencia entre las sociedades democráticas y las despóticas es precisamente que las segundas no permiten otro discurso que el declarado oficial.

La actual Ley 52/2007, de 26 de diciembre, conocida como Ley de Memoria Histórica, así como la incipiente Ley de Memoria Democrática, no persiguen los valores de libertad, respeto y tolerancia que impulsaron la Transición, al decretar la intromisión del Estado en la esfera de la conciencia de los españoles, moldear su memoria individual, impedir la libertad de opinión, limitar la libertad de cátedra y penalizar el trabajo de los historiadores si este no se ajusta a la interpretación sectaria e interesada de los acontecimientos históricos que hacen ciertos partidos políticos.

Precisamente, el pluralismo político que el artículo 1 de la Constitución proclama, se sustenta en la libertad de expresarse en función de una específica posición política u opinión, un concepto inherente a la democracia. Solo un sistema democrático ofrece condiciones para expresar y defender distintas y antagónicas líneas de pensamiento, todas amparadas por el respeto y tolerancia que afirma la legitimidad y validez de cada posición.

El artículo 20 de la Carta Magna garantiza como derecho fundamental esa libertad de opinión, pues tal y como señalaba la STC 105/1986, las libertades del artículo 20, «no sólo son derechos fundamentales de cada ciudadano, sino que significan el reconocimiento y la garantía de una institución política fundamental, que es la opinión pública libre». Una libertad de opinión que corresponde a todo ciudadano, pues como también ha afirmado el Alto Tribunal (STC 51/1989), «cualquier persona puede manifestar sus opiniones y hacer la crítica de una situación, sea o no exacta o veraz la descripción de lo criticado, pues no nos hallamos en el ámbito del derecho de información, y sean más o menos positivas o negativas, justas o injustas y moderadas o acerbas tales opiniones, pues en ello reside el núcleo esencial de la garantía de la opinión pública libre inherente a la libertad de expresión, en sentido estricto».

Las convicciones de los individuos no pueden fijarse normativamente ni impedirse su manifestación pública, ya que la libertad ideológica «no constituye, como es obvio, una mera libertad interior, sino que dentro de su contenido esencial se incluye la posibilidad de su manifestación externa» (ATC 1227/1988). Una libertad que es incompatible con que el Estado se entrometa en la formación y existencia de esas convicciones.

Las leyes que se hacen para reescribir la historia al gusto de una parte nunca han sido un estímulo para la paz, la democracia ni los derechos humanos. Es por ello que entendemos que se debe dejar a la labor en libertad de historiadores y expertos el análisis de los acontecimientos de nuestro pasado y evitar que los poderes públicos determinen la formación de criterios sobre el significado de la II República, la Guerra Civil y sus consecuencias, acción que solo contribuye a reabrir emociones cainitas.

Sin duda el pueblo español fue el verdadero protagonista durante tres años claves de nuestra historia reciente, 1976, 1977 y 1978. Lo fue con su participación y voto en el referéndum para la aprobación de la Ley para la Reforma política de 15 de diciembre de 1976; lo fue con su participación en las Elecciones del 15 de junio de 1977; y lo fue en el Referéndum de 6 de diciembre de 1978 por el que se aprobó la Constitución.

Tres decisiones del pueblo español adoptadas con una extraordinaria participación popular y un sentido inequívoco del voto, en especial cuando mediante la aprobación de las Cortes y la ratificación del pueblo español de la Constitución española de 1978 España decidió sin reservas establecer la justicia,

la libertad y la seguridad y promover el bien de cuantos integran la Nación española.

Efectivamente la Nación española, en uso de su soberanía, proclamó su voluntad de que España asumiera las señas políticas de identidad de las naciones de su entorno: soberanía nacional, sistema parlamentario, instituciones representativas, principio de división de poderes, reconocimiento y protección de las libertades y de los derechos fundamentales.

España es una gran nación. Lo es por su origen y por su historia; por su vocación y proyección universal; por su literatura, su arte, su cultura, llenas de ingenio y creatividad; por su enriquecedora diversidad en territorios, maneras de ser, costumbres, lenguas y tradiciones, y la Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles.

La Constitución del 78 proclamó la afirmación de nuestra unidad nacional asumiendo la diversidad territorial de España con orgullo y coherencia; reconociendo, que la diversidad está en nuestra historia y define nuestra propia identidad nacional; y que los sentimientos se deben respetar y comprender, nunca ignorar, enfrentar o dividir.

Nunca ha habido un relato consensuado sobre la II República, la Guerra Civil y el Franquismo. Ni lo puede haber. Ni entre los historiadores, que aún sostienen importantes debates, ni entre los ciudadanos, cada cual con su particular e inexpugnable acervo de recuerdos familiares.

Un pasado tan complejo como el nuestro requiere aproximaciones plurales, desapasionadas y generosas. En su lugar, la Ley de Memoria Democrática, documento pactado con los enemigos de España, que presenta a los etarras como víctimas y luchadores por la democracia, busca imponer un relato maniqueo y falaz que limita la autonomía de los investigadores y la libertad de expresión de los españoles.

Frente al sectarismo, la obligación de los poderes públicos es fomentar el encuentro, la reconciliación y la concordia. Porque concordia significa literalmente, «con corazón» y re-cordar significa efectivamente «llevar al corazón», ninguna norma jurídica debe atacar el corazón del Estado, que es la Nación, alentando divisiones entre generaciones de españoles por razones históricas derivadas de la Guerra de 1936 ni distorsionar los recuerdos de nuestros familiares que lucharon en la guerra y a los supervivientes de ella y sus descendientes que en condiciones muy difíciles trabajaron por la paz.

Las divisiones nunca hacen grande a un pueblo; solo lo empobrecen y lo aíslan. A fin de evitar las fracturas sociales que tanto daño hacen a las conciencias de las personas, a los afectos, a la amistad y a las familias, a las relaciones entre los ciudadanos.

Por todo ello, el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña presenta la siguiente:

Propuesta de resolución

El Parlamento de Cataluña:

Primero. Muestra su rechazo a la aprobación de una nueva norma de memoria democrática en cuyo diseño, a confesión de parte, han participado enemigos declarados de España, que pretende alentar artificialmente políticas de división y enfrentamiento entre españoles, tanto de pasadas generaciones como de las presentes, divisiones que fueron felizmente superadas por nuestros padres y abuelos.

Segundo. Considerará iniciar inmediatamente las acciones pertinentes derogar toda la normativa divisiva en materia de la así llamada memoria histórica, comenzando por la Ley 13/2007, del 31 de octubre, del Memorial Democrático.

El Parlamento de Cataluña insta al Govern a:

Tercero. Defender la concordia y reconciliación entre españoles heredada de las generaciones pasadas e insta a todas las instituciones públicas a garantizar el homenaje a todos quienes desde distintas posiciones quisieron servir a España y cayeron en combate;

Cuarto. Instar al Gobierno de la Nación a:

Tomar todas las medidas a su alcance a fin de que sean abrogadas todas las normas eventualmente aprobadas en materia de memoria democrática o histórica;

Establecer los instrumentos necesarios para que la Comunidad de Cataluña colabore con los descendientes directos de las víctimas que así lo soliciten en las actividades de indagación, localización e identificación de las personas desaparecidas como consecuencia de la violencia social, política o persecución religiosa durante el periodo histórico comprendido entre el 14 de abril de 1931 y el 9 de mayo de 1945, fecha del fin de la Segunda Guerra Mundial en Europa.

Elaborar los Convenios oportunos con los Órganos Centrales del Ministerio de Defensa, el Ejército de Tierra, la Armada Española o el Ejército del Aire a fin de que las Fuerzas Armadas rindan los pertinentes honores fúnebres militares en señal de respeto y homenaje a los restos mortales de quienes fallecieron en nuestra pasada guerra, cualesquiera fuera el bando en el cual lucharon por España y de todas aquellas víctimas de la violencia acaecida durante el periodo histórico comprendido entre el 14 de abril de 1931 y el 9 de mayo de 1945.

Palacio del Parlamento, 11 de julio de 2022

Joan Garriga Doménech, portavoz; Antonio Gallego Burgos, portavoz adjunto; Sergio Macián de Greef, diputado, GP VOX

Punt 8 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre la jubilació anticipada del personal dels cossos penitenciaris

250-00747/13

PRESENTACIÓ: GP ECP

Reg. 69383 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 26.07.2022

A la Mesa del Parlament

David Cid Colomer, portaveu, Jordi Jordan Farnós, diputat del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la jubilació anticipada del personal dels cossos penitenciaris, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

Davant l'acord del 2 de desembre de 2021 entre el Departament de Justícia i les organitzacions sindicals del Grup de treball penitenciarí depenent de la Mesa Sectorial de Negociació del Personal d'Administració i Tècnic, sobre la jubilació anticipada, aprovat en la sessió de Govern a 29 de març de 2022 en el qual recull autoritzar els departaments de Justícia, de la Presidència i d'Economia i Hisenda a adoptar les mesures oportunes per a l'aplicació del contingut del següent acord:

«L'article 168 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que correspon a la Generalitat la competència executiva de la legislació de l'Estat en matèria penitenciària, que inclou en tot cas:

- a) La capacitat per a dictar disposicions que adaptin la normativa penitenciària a la realitat social de Catalunya.
- b) La totalitat de la gestió de l'activitat penitenciària a Catalunya, especialment la direcció, l'organització, el règim, el funcionament, la planificació i la inspecció de les institucions penitenciàries de qualsevol tipus situades a Catalunya.
- c) La planificació, la construcció i la reforma dels establiments penitenciaris situats a Catalunya.
- d) L'administració i la gestió patrimonial dels immobles i dels equipaments adscrits a l'Administració penitenciària catalana i de tots els mitjans materials que li siguin assignats.
- e) La planificació i l'organització del treball remunerat de la població reclusa, i també l'execució de les mesures alternatives a la presó i de les activitats de reinserció.

La Resolució TRI/3706/2006, de 3 de novembre, per la qual es disposa la inscripció i la publicació de l'Acord del Grup de treball de l'àmbit penitenciarí dependent de la Mesa Sectorial de Negociació de Personal d'Administració i Tècnic de la Generalitat de Catalunya, en relació amb les condicions de treball del personal penitenciarí (codi de conveni 790135), preveia al punt

10.2 que escau promoure el règim de jubilació anticipada adient a la funció penitenciària.

El Pla estratègic d'execució penal d'adults: la rehabilitació com a missió 2019, va preveure iniciar les actuacions amb les administracions competents per possibilitar la jubilació voluntària anticipada d'una part del col·lectiu d'execució penal, vinculada a reduir la segona activitat, estudiar els costos i beneficis que tindria per a l'Administració penitenciària la jubilació anticipada del personal dels cossos penitenciaris per saber si aquest col·lectiu és idoni i amb les característiques necessàries per poder-se acollir a aquest tipus de jubilació i valorar econòmicament els costos d'una jubilació anticipada voluntària del personal dels cossos penitenciaris de la Generalitat de Catalunya.»

Per aquests motius, el Grup Parlamentari d'En Comú Podem presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Fer les gestions necessàries amb el Govern de l'estat per reconèixer de forma efectiva la jubilació anticipada del personal dels cossos penitenciaris de Catalunya.
2. Elaborar un pla estratègic per a fer front a la cobertura de les places necessàries.
3. Incorporar als pressupostos de 2023 els recursos necessaris per fer-ho possible.

Palau del Parlament, 30 de juny de 2022

David Cid Colomer, portaveu; Jordi Jordan Farnós, diputat, GP ECP

ESMENES PRESENTADES

Reg. 74973 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 27.10.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 74973)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

De modificació del punt 2

2. *Elaborar, en funció de les places que quedin vacants, i de quin sigui el seu àmbit, un pla estratègic per a fer front a la cobertura d'aquests llocs.*

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

~~De supressió~~ i addició al punt 3

3. Incorporar als pressupostos ~~de 2023~~ *de la Generalitat, un cop aprovat el Pla estratègic*, els recursos necessaris per fer-ho possible.

Punt 9 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre l'adequació i la inclusió a la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya del refugi antiaeri trobat a l'Institut Pau Vila, de Sabadell

250-00781/13

PRESENTACIÓ: JORDI JORDAN FARNÓS, JUNTAMENT AMB UN ALTRE DIPUTAT DEL GP ECP

Reg. 71089 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 06.09.2022

A la Mesa del Parlament

Jordi Jordan Farnós, diputat, David Cid Colomer, portaveu del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre l'adequació i la inclusió a la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya del refugi anti-aeri trobat a l'IES Pau Vila de Sabadell, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Educació, amb el text següent:

Exposició de motius

L'any 2008, arrel d'una iniciativa conjunta del seminari de Ciències Socials de l'Institut Pau Vila de Sabadell i del Museu d'Història de Sabadell, es va portar a terme una prospecció al pati de l'escola per confirmar l'existència d'un refugi antiaeri, un dels dos que han pogut perdurar a la ciutat dels 12 que es van projectar a Sabadell durant la Guerra Civil. Després de certificar la troballa, la idea dels impulsors de la iniciativa era trobar els dos accessos del refugi i determinar la seva dimensió: 30 metres de llarg per 10,8 d'ample, amb una capacitat d'entre 600 i 900 persones amb tres galeries interconnectades.

Aprofitant la remodelació de l'escola per part de la Generalitat de Catalunya, una comissió de professors del Pau Vila va començar a recopilar arxius per tal de determinar els accessos, i ho van aconseguir: un sota el mateix gimnàs i l'altre sota els lavabos de 1r d'ESO. De fet, la remodelació que s'està portant a terme excava 40 centímetres per sobre de la boca del refugi.

L'IES Pau Vila de Sabadell ha posat molt l'accent, en l'àmbit pedagògic, en l'aprenentatge dels horrors de la guerra i en la recuperació de la memòria democràtica. Fa anys que el centre impulsa un projecte que permet als alumnes de 1r de batxillerat visitar cada any un camp de concentració europeu. Aquest any els alumnes van poder visitar el camp de Mauthausen a Àustria. L'alumnat recorre 3.000 quilòmetres per conèixer una part imprescindible de la història, però sota els seus peus tenen una altra peça imprescindible de la nostra història.

El coneixement de la memòria històrica en l'àmbit educatiu, però també per a la ciutadania en general, és capital per no repetir els mateixos errors i dignificar, alhora, a les persones que van donar la seva vida en la defensa dels valors democràtics i els drets humans, un enfoc que cal fomentar encara més, tot i les passes importants que s'han donat en els últims anys des de les institucions.

Des de l'àmbit educatiu, els nous currículums ja han incorporat aquesta mirada en la introducció d'una perspectiva transversal de la memòria democràtica, tant pel que fa a la part legislada a nivell estatal com en la part de la Generalitat de Catalunya. El marc normatiu, la Llei Orgànica 3/2020, de 29 de desembre, per la que es modifica la Llei Orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'Educació (LOMLOE), així ho estableix.

Des d'un àmbit més general, la conselleria de Justícia està enllestitint la llei de memòria democràtica, impulsada des de la Direcció General de Memòria Democràtica. Tot i que està encara en fase d'avantprojecte, l'article 43 estableix que un «Espai de Memòria Democràtica de Catalunya és l'espai, immoble o indret que es troba a Catalunya relacionat amb fets de rellevància històrica, simbòlica o per la seva repercussió en la memòria col·lectiva amb la Segona República, la Guerra Civil, la dictadura franquista, [...]», i que aquests Espais «son declarats per resolució de la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de memòria democràtica, d'ofici o a sol·licitud d'una altra Administració pública o persona física o jurídica». En la seva protecció, resa l'article 44, «és aplicable als Espais de Memòria Democràtica de Catalunya que reuneixin els valors propis del patrimoni cultural el règim de protecció establert a la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català corresponent a la categoria de protecció que escaigui». Aquest avantprojecte ja avança sobre la intencionalitat de protegir els espais que ens expliquen la nostra pròpia història. La petició de convertir el refugi antiaeri de l'IES Pau Vila en un espai de memòria democràtica ja va ser formalment sol·licitada a través d'una moció aprovada a l'Ajuntament de Sabadell, a més de la petició del conjunt de l'AFA Pau Vila i l'AVG per tal de senyalitzar l'entrada aprofitant la prospecció de les obres actuals.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari d'En Comú Podem presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Habilitar, en col·laboració amb l'Ajuntament de Sabadell, el refugi antiaeri localitzat a l'IES Pau Vila aprofitant les obres dutes a terme al mes d'agost al gimnàs del centre amb una senyalització de les entrades al mateix localitzades per la comissió de professors de l'IES.
2. Habilitar l'espai com a Espai de Memòria Democràtica amb accés a tota la ciutadania, previ acord amb l'IES Pau Vila, l'AFA Pau Vila i l'Ajuntament de Sabadell
3. Potenciar, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sabadell i els centres educatius de la ciutat de Sabadell, un projecte conjunt per la ciutat per la difusió del refugi antiaeri localitzat al centre i encarat a l'alumnat sabadellenc, sota la perspectiva de la memòria democràtica de la ciutat de Sabadell.
4. Incloure l'espai del refugi antiaeri de l'IES Pau Vila dins la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya.

Palau del Parlament, 31 d'agost de 2022

Jordi Jordan Farnós, diputat; David Cid Colomer, portaveu, GP ECP

ESMENES PRESENTADES

Reg. 74974 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 27.10.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 74974)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

De modificació del punt 1

1. Assessorar, mitjançant el Memorial Democràtic a l'Ajuntament de Sabadell per tal de possibilitar habilitar, el refugi antiaeri localitzat a l'IES Pau Vila aprofitant les obres dutes a terme al mes d'agost al gimnàs del centre amb una senyalització de les entrades al mateix localitzades per la comissió de professors de l'IES.

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

De modificació del punt 2

2. Assessorar, mitjançant el Memorial Democràtic a l'Ajuntament de Sabadell, per tal de possibilitar habilitar l'espai com a Espai de Memòria Democràtica amb accés a tota la ciutadania, previ acord amb l'IES Pau Vila, l'AFPA Pau Vila i l'Ajuntament de Sabadell.

Esmena 3

GP d'Esquerra Republicana (3)

D'addició al punt 3

3. Estudiar la possibilitat de potenciar, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sabadell i els centres educatius de la ciutat de Sabadell, un projecte conjunt per la ciutat per la difusió del refugi antiaeri localitzat al centre i encarat a l'alumnat sabadellenc, sota la perspectiva de la memòria democràtica de la ciutat de Sabadell.

Esmena 4

GP d'Esquerra Republicana (4)

De modificació del punt 4

4. Valorar la possibilitat d'incloure l'espai del refugi antiaeri de l'IES Pau Vila dins la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya.

Punt 10 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre el pagament a professionals del torn d'ofici de les actuacions fetes per una designació provisional no confirmada

250-00816/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 73501 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 11.10.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Oscar Aparicio Pedrosa, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el pagament a professionals del torn d'ofici per no confirmació de la designa provisional, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

El dret constitucional a l'accés per part del ciutadà al servei de justícia es troba regulat en la Llei 1/96, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta. En aquesta llei, i per garantir el dret dels ciutadans al benefici de justícia gratuïta, s'estableixen uns criteris econòmics (articles 3 i 4 de la llei) per a concedir el benefici de justícia gratuïta.

En aquests casos pot passar que els professionals del món del dret siguin designats (i per tant iniciïn la seva tasca professional) un cop el dret ha estat reconegut per la Comissió de justícia gratuïta (arts 9 i següents de la llei) i per tant el reconeixement sigui definitiu.

Però en moltes ocasions la designació dels professionals es realitza amb caràcter provisional i previ al dictamen definitiu de la comissió de justícia gratuïta, tal i com es preveu en l'article 15.

En aquestes darreres situacions, l'experiència demostra que hi ha casos en què els lletrats realitzen redacció d'escrits de demanda o contestació (o altres actuacions judicials, fins i tot vistes) i que amb posterioritat es denega el dret a la justícia gratuïta al justiciable, el que provoca que els professionals no cobrin de l'administració els honoraris, i aquets hagin d'intentar cobrar del justiciable, el que els hi provoca major cost i treball no remunerat.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Que en els casos que hi hagi una designa provisional que no sigui confirmada posteriorment per la Comissió de Justícia gratuïta, el cobrament de les tasques realitzades pels professionals sigui cobrat per l'Administració de la Generalitat.

2. Que per part del Departament de Justícia, s'estableixi amb cadascun dels col·legis de l'Advocacia de Catalunya, un nou mòdul de retribució per retribuir aquestes actuacions realitzades sota l'empara d'una designa provisional.

Palau del Parlament, 14 de setembre de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Oscar Aparicio Pedrosa, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 78218 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 22.12.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 78218)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

~~De supressió i~~ addició del punt 1

1. Que en els casos *on es realitzi* ~~que hi hagi~~ una designa provisional ~~que no sigui confirmada posteriorment per la Comissió de Justícia gratuïta, el cobrament de les tasques realitzades pels professionals sigui cobrat per l'Administració de la Generalitat, el Departament de Justícia, Drets i Memòria insti les respectives comissions d'assistència jurídica gratuïta a resoldre les sol·licituds dins dels terminis previstos a l'article 12 del Decret 252/1996, de 5 de juliol, per tal de reduir al màxim la provisionalitat de la designa.~~

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

~~De supressió i~~ addició del punt 2

2. Que per part del Departament de Justícia, *Drets i Memòria*, ~~s'estudii la possibilitat d'introduir el~~ s'estableixi amb cadascun dels col·legis de l'Advocacia de Catalunya, un nou mòdul de retribució ~~o compensació per retribuir aquestes a les~~ actuacions realitzades sota l'empara ~~per raó d'una designa de~~ caràcter provisional.

Punt 11 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre el respecte a la memòria de les víctimes de la deportació als camps de concentració i d'extermini del règim nazi

250-00847/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 75610 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 02.11.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Ferran Pedret i Santos, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el respecte a la memòria de les víctimes de la deportació als camps de concentració i d'extermini del règim nazi, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

Al programa *Zona Franca*, emès per TV3 el passat 20 d'octubre del 2022, el presentador del programa va fer un «acudit» relacionat amb la celebració de la Fira del Llibre de Frankfurt: «Catalunya hi ha enviat molts llibreters. Per tant, a Alemanya no es veien tants catalans morts de gana des de que van tancar Mauthausen», va dir. El públic no va riure i el presentador del programa va reaccionar dient: «No, no? Encara no... no ha passat prou temps, encara, no?, perquè faci gràcia això?».

L'associació memorialista Amical de Mauthausen va enviar l'endemà un correu electrònic al programa *Zona Franca* fent arribar una queixa formal per la «broma». En aquesta carta també demana una rectificació en el mateix programa.

El presentador del programa no només no va aprofitar la següent emissió per rectificar d'alguna manera, sinó que, en un diàleg amb un convidat del programa va fer befa i escarni de l'associació memorialista que agrupava els supervivents de l'horror nazi i els seus familiars i amics. Aquest convidat va qualificar l'Amical de Mauthausen de «fills de puta». El convidat va explicar que havia escrit un llibre i el va presentar dient «És com *El diari d'Ana Frank* però aquest no l'ha escrit el meu pare. Aquest l'he escrit jo». El presentador, simulant preocupació, es va exclamar, davant del qual l'esmentat convidat va preguntar: «No volies que fes aquest acudit, no?». El presentador va contestar: «No, perquè tenim uns problemes...». «Ho he vist. Vaja fills de puta!», va dir aleshores el convidat, afegint l'insult a l'escarni. El presentador seguia la befa fent el gest de parlar per telèfon i dient «Ja, després,... Amics de l'Amical». El convidat insistia: «S'ha de ser molt fill de puta per fer això que estan fent». Al camp de concentració de Mauthausen, i al seu camp satèl·lit de Gusen, que es va obrir quan el primer va quedar atapeït, hi van ser assassinats durant la segona guerra mundial 4.427 espanyols, dels quals 936 eren catalans. Dels catalans, 469 eren de Barcelona, 209 de

Tarragona, 143 de Lleida i 115 de Girona. D'altres van perdre la vida just després de l'alliberament dels camps, i tots els supervivents van arrossegar seqüeles físiques i psicològiques mentre van viure.

Banalitzar el patiment de les víctimes catalanes de la deportació als camps nazis (Mauthausen i Gusen, però també Ravensbrück i altres camps) i, a través seu, el del conjunt de les víctimes de l'horror absolut que va suposar el sistema concentracionari del nazisme, és una forma de revictimització que, a més, es produeix en un context en el que segueixen proliferant les teories negacionistes de l'Holocaust.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya rebutja la banalització del patiment de les víctimes del sistema concentracionari nazi, considera especialment greu que es produeixi en programes emesos per la televisió pública de Catalunya, i exigeix respecte a la memòria de les víctimes de la deportació als camps de concentració i d'extermini del nazisme.

Palau del Parlament, 28 d'octubre de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Ferran Pedret i Santos, diputats, GP PSC-Units

TRAMITACIÓ PEL PROCEDIMENT D'URGÈNCIA

ESMENES PRESENTADES

Reg. 78198; 78353 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 22.12.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 78353)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

~~De supressió i~~ *addició* del punt únic

El Parlament de Catalunya rebutja la banalització del patiment de les víctimes del sistema concentracionari nazi, ~~considera especialment greu que es produeixi en programes emesos per la televisió pública de Catalunya, i exigeix respecte a la memòria de les víctimes de la deportació als camps de concentració i d'extermini del nazisme.~~ *no obstant el dret a la llibertat d'informació i d'expressió, el servei públic de comunicació audiovisual de competència de la Generalitat té com a missió específica preservar, d'una manera especial, la memòria històrica i el patrimoni dels seus testimonis, tal com estableix la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya.*

Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a instar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a coadjuvar en difondre a les generacions presents i futures el respecte a les persones víctimes de violacions dels drets humans; el reconeixement a les persones, organitzacions i institucions que van lluitar pels drets i les llibertats democrà-

tics; i el coneixement del sistema de llibertats de què ha de gaudir una societat democràtica.

GRUP PARLAMENTARI D'EN COMÚ PODEM (REG. 78198)

Esmena 1

GP d'En Comú Podem (1)

D'addició d'un punt 2

2. Exigir una rectificació pública per part del presentador i donar veu en el mateix programa i pel mateix temps a l'Associació Amical de Mauthausen.

Punt 12 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Montcada i Reixac

250-00849/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 75705 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 08.11.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, David González Chanca, diputat, Ferran Pedret i Santos, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Montcada i Reixac, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

El sollevament militar del 18 de juliol de 1936, que a Catalunya es va produir bàsicament l'endemà, 19 de juliol, va fracassar a Catalunya per l'acció de les autoritats republicanes, de les organitzacions sindicals i polítiques, i la contribució decisiva dels comandaments militars i de la Guàrdia Civil lleials a la República.

Especialment durant l'any 1936, en el que la Generalitat de Catalunya no exercia un ple domini del territori i la població de Catalunya, elements vinculats a les Patrulles de Control i a les milícies obreres van desfermar una campanya de persecució i assassinat de persones identificades com a properes al sollevament militar, incloses persones properes a la Lliga, carlines, eclesiàstiques, falangistes, de la CEDA, o senzillament burgeses.

El 27 de setembre de 1936 es decretà la dissolució del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya. Tanmateix, la progressiva recuperació del control per part de les autoritats republicanes no es va produir plenament fins després dels Fets de Maig de 1937, moment a partir del qual la repressió en la rereguarda republicana s'adreça també a militants del POUM i de l'anarcosindicalisme. Les Patrulles de Control foren dissoltes definitivament el 4 de juny de 1937.

Segons dades de la Generalitat de Catalunya, la xifra total de víctimes de la repressió en la rereguarda republicana, entre juliol del 1936 i febrer del 1939, va ser de 8.352, mentre que només entre juliol i setembre, el període més dur de la repressió, el nombre de persones assassinades va ser de 4.682.

Elements de la CNT-FAI van convertir el cementiri de Montcada i Reixac en el principal lloc d'inhumació de les víctimes de la seva repressió. També era el lloc on moltes d'aquestes víctimes hi trobaren la mort.

La Generalitat va promoure l'abril del 1937 un tribunal especial per esclarir i perseguir els autors d'aquella violència. Aleshores, sota el lideratge del jutge Josep Maria Bertran de Quintana es van obrir 17 fosses i es van localitzar 2.073 cadàvers, dels quals, «*uns 1.600*» a Montcada i Reixac, apuntava un informe elaborat pel mateix jutge, datat al novembre del 1937. Sota les ins-

truccions del jutge Bertran de Quintana, es van exhumar 450 cadàvers a Montcada i Reixac, però es van tornar a inhumar els que no es van poder identificar.

Finalitzada la Guerra Civil, a partir de 1940 les autoritats franquistes van dur a terme diverses campanyes d'exhumació, i es van traslladar nombroses restes a la vall de Cuelgamuros, al mausoleu anomenat pel franquisme «*Valle de los Caídos*», construït per presos republicans, treballadors forçats.

Es calcula que a la fossa del cementiri de Montcada i Reixac hi reposen les restes d'unes 700 persones. Al cementiri de Montcada i Reixac hi ha algun monument i alguna placa de després de la Guerra Civil en record de víctimes de la rereguarda republicana, però no està senyalitzada ni compta amb plafons informatius del Memorial Democràtic que expliquin què hi va passar.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Senyalitzar, mitjançant la Direcció General de Memòria Democràtica, la fossa comuna del cementiri de Montcada i Reixac, en la que es troben inhumades víctimes de la repressió en la rereguarda republicana de la Guerra Civil de 1936-1939, i a instal·lar-hi el corresponent plafó informatiu.
2. Estudiar la inclusió de l'espai en els itineraris de la Memòria Democràtica.

Palau del Parlament, 17 d'octubre de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, David González Chanca, Ferran Pedret i Santos, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 79700 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 22.12.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 79700)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

~~De supressió i~~ *addició* al punt 1

1. Senyalitzar, ~~mitjançant~~ *mitjançant en col·laboració amb* la Direcció General de Memòria Democràtica ~~i el Memorial Democràtic~~, la fossa comuna del cementiri de Montcada i Reixac, en la que es troben inhumades víctimes de la repressió en la rereguarda republicana de la Guerra Civil de 1936-1939, i a instal·lar-hi el corresponent plafó informatiu.

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

~~De supressió i~~ *addició* al punt 2

2. Estudiar la inclusió de l'espai ~~en els itineraris de la Memòria Democràtica a la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya.~~

Punt 13 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Cerdanyola del Vallès

250-00850/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 75706 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 08.11.2022

A la Mesa del Parlament

Alicia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, David González Chanca, diputat, Ferran Pedret i Santos, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre la senyalització de les fosses del cementiri de Cerdanyola, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

El sollevament militar del 18 de juliol de 1936, que a Catalunya es va produir bàsicament l'endemà, 19 de juliol, va fracassar a Catalunya per l'acció de les autoritats republicanes, de les organitzacions sindicals i polítiques, i la contribució decisiva dels comandaments militars i de la Guàrdia Civil lleials a la República.

Especialment durant l'any 1936, en el que la Generalitat de Catalunya no exercia un ple domini del territori i la població de Catalunya, elements vinculats a les Patrulles de Control i a les milícies obreres van desfermar una campanya de persecució i assassinat de persones identificades com a properes al sollevament militar, incloses persones properes a la Lliga, carlines, eclesiàstiques, falangistes, de la CEDA, o senzillament burgeses.

El 27 de setembre de 1936 es decretà la dissolució del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya. Tanmateix, la progressiva recuperació del control per part de les autoritats republicanes no es va produir plenament fins després dels Fets de Maig de 1937, moment a partir del qual la repressió en la rereguarda republicana s'adreça també a militants del POUM i de l'anarcosindicalisme. Les Patrulles de Control foren dissoltes definitivament el 4 de juny de 1937.

Segons dades de la Generalitat de Catalunya, la xifra total de víctimes de la repressió en la rereguarda republicana, entre juliol del 1936 i febrer del 1939, va ser de 8.352, mentre que només entre juliol i setembre, el període més dur de la repressió, el nombre de persones assassinades va ser de 4.682.

Elements de les Patrulles de Control i de la CNT-FAI van protagonitzar una part significativa de la repressió en la rereguarda republicana, durant els primers mesos de la guerra, a la zona d'influència de nuclis com Ripollet, Cerdanyola del Vallès o Montcada i Reixac.

Finalitzada la Guerra Civil, a partir de 1940 les autoritats franquistes van dur a terme diverses campanyes d'exhumació, i es van traslladar nombroses restes a la vall de Cuelgamuros, al mausoleu anomenat pel franquisme «*Valle de los Caídos*», construït per presos republicans, treballadors forçats.

Al cementiri de Cerdanyola del Vallès hi va haver diverses fosses, en les que es calcula que van ser inhumades unes 158 persones víctimes d'aquesta onada de repressió, així com 11 anarquistes víctimes de la repressió comunista contra militants del POUM i de les organitzacions anarquistes.

Una d'aquestes fosses es troba a l'interior de l'església del cementiri de Cerdanyola del Vallès. No hi ha senyalització ni plafons informatius.

L'ajuntament de Cerdanyola del Vallès i organitzacions memorialistes promouen des de fa temps un projecte per instal·lar, a l'interior de l'esmentada església (avui restaurada després dels danys patits durant la Guerra Civil), una exposició explicativa d'aquests fets i d'altres ocorreguts durant el franquisme i la transició a la zona.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Dignificar i senyalitzar, mitjançant la Direcció General de Memòria Democràtica, les fosses comunes del cementiri de Cerdanyola del Vallès, en la que es troben inhumades víctimes de la repressió en la rereguarda republicana de la Guerra Civil de 1936-1939, i a instal·lar-hi el corresponent plafó informatiu.
2. Donar suport al projecte expositiu que promou l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès i entitats memorialistes a l'interior de l'església del cementiri de Cerdanyola del Vallès.
3. Estudiar la inclusió de l'espai en els itineraris de la Memòria Democràtica.

Palau del Parlament, 17 d'octubre de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, David González Chanca, Ferran Pedret i Santos, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 79701 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 22.12.2022

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 79701)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

~~De supressió~~ i modificació del punt 1

1. Dignificar i senyalitzar, ~~mitjançant~~ *mitjançant en col·laboració amb* la Direcció General de Memòria Democràtica *i el Memorial Democràtic*, les fosses comunes del cementiri de Cerdanyola del Vallès, en la que es troben inhumades víctimes de la repressió en la rereguarda republicana de la Guerra Civil de 1936-1939, i a instal·lar-hi el corresponent plafó informatiu.

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

D'addició al punt 3

3. Estudiar la inclusió de l'espai en els itineraris de la *Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de la Generalitat de Catalunya*.

Punt 14 | Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades

Proposta de resolució sobre el Pla director d'equipaments judicials

250-00867/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS

Reg. 76651 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 15.11.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu, Rubén Viñuales Elías, diputat, Oscar Aparicio Pedrosa, diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució sobre el pla director d'equipaments judicials, per tal que sigui substanciada davant la Comissió de Justícia, amb el text següent:

Exposició de motius

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeix a la Generalitat competències en matèria de justícia i de forma conjunta amb l'Estat i el Consell General del Poder Judicial.

Una base necessària és tenir una planificació dels equipaments judicials i el seu estat per poder preveure les futures necessitats; però també de l'oficina judicial, creació de nous jutjats, oficines de serveis comuns processal i d'execució o la digitalització i l'adequació dels recursos del personal adscrits al servei de justícia.

Per això ens cal planificació. El darrer pla estratègic fou el pla director d'equipaments judicials 2014-2020, ja caducat i sense que hi hagi cap en vigor en l'actualitat.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta la següent:

Proposta de resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Aprovar, en el termini màxim de sis mesos, el pla director d'equipaments judicials 2023-2030.
2. Aprovar, en el termini màxim de sis mesos el pla de digitalització del servei de justícia a Catalunya.

Palau del Parlament, 9 de novembre de 2022

Alícia Romero Llano, portaveu; Rubén Viñuales Elías, Oscar Aparicio Pedrosa, diputats, GP PSC-Units

ESMENES PRESENTADES

Reg. 80954 / Admissió a tràmit: Mesa de la CJ, 17.01.2023

GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (REG. 80954)

Esmena 1

GP d'Esquerra Republicana (1)

De *modificació* del punt 1

1. Presentar davant la Comissió de Justícia Aprovar, en el termini màxim de sis mesos, un Programa d'Encàrrec d'Actuacions PEA d'equipaments judicials 2022-2026.

Esmena 2

GP d'Esquerra Republicana (2)

D'*addició* al punt 2

2. Aprovar, en el termini màxim de sis mesos, des de l'entrada en vigor de la Ley de Medidas de Eficiencia Digital del Servicio Público de Justicia, el pla de digitalització del servei de justícia a Catalunya.

Punt 15 | Debat i votació

Proposta de resolució sobre l'adopció de mesures per a la protecció del patrimoni històric afectat per l'eventual aprovació del Projecte de Llei de memòria democràtica del Govern de l'Estat

250-00840/13

PRESENTACIÓ: GP VOX

Reg. 75308 i 75504 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 02.11.2022

A la Mesa del Parlament

Joan Garriga Doménech, portavoz, Sergio Macián de Greef, portavoz adjunto del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, de acuerdo con lo establecido por los artículos 167 y 168 del Reglamento del Parlamento, presentan la Propuesta de resolución relativa a la adopción de medidas destinadas a la protección del patrimonio histórico afectado por la Ley de Memoria Democrática, para que sea sustanciada ante la Comissió de Justícia, con el siguiente texto:

Exposición de motivos

Primero. El artículo 35 del proyecto de ley de «memoria democrática»

El Proyecto de Ley de «Memoria Democrática» se encuentra actualmente en tramitación en las Cortes Generales. Así, tras un largo período en plazo de enmiendas al articulado, el pasado 14 de julio de 2022 el Congreso de los Diputados aprobó el dictamen de comisión de la citada iniciativa, pasando a ser tramitada en el Senado, donde se está examinando.

El Proyecto de Ley se inspira en premisas de absoluta falsedad y supone un grave ataque a la convivencia pacífica entre españoles, pero es también un riesgo para una parte del patrimonio histórico, artístico y cultural de España. Esta amenaza se concreta en el artículo 35 de su parte dispositiva.

En este sentido, el referido artículo 35 dispone la obligatoria retirada o eliminación de las «edificaciones, construcciones, escudos, insignias, placas y cualesquiera otros elementos u objetos adosados a edificios públicos o situados en la vía pública» que sean «contrarios a la memoria democrática» (ap. 1), tal y como este concepto se define en el artículo 1.1 de la iniciativa. En todo caso, se reputan contrarias a tal memoria «las referencias realizadas en topónimos, en el callejero o en las denominaciones de centros públicos, de la sublevación militar y de la Dictadura, de sus dirigentes, participantes en el sistema represivo o de las organizaciones que sustentaron la dictadura, y las unidades civiles o militares de colaboración entre el régimen franquista y las potencias del eje durante la Segunda Guerra Mundial» (ap. 2).

A tal fin, las Administraciones Públicas, en el ejercicio de sus competencias y ámbito territorial, «adoptarán las medidas oportunas para la retirada de dichos elementos» (ap. 3). En particular, «cuando los elementos contrarios a la memoria democrática estén ubicados o colocados en edificios de carácter público, las instituciones o personas jurídicas titulares de los mismos serán responsables de su retirada o eliminación. [...] A tal efecto, no podrán mos-

trarse en lugares representativos y, en particular, despachos u otras estancias de altos cargos, espacios comunes de uso, ni en áreas de acceso al público» (ap. 4).

La obligación de retirar o eliminar los referidos elementos no solo alcanza a aquellos ubicados en edificios de carácter público, también a los que «estén ubicados en edificios de carácter privado o religioso, pero con proyección a un espacio o uso público», siendo en este caso «las personas o instituciones titulares o propietarias de los mismos» (ap. 5) quienes deban retirarlos o eliminarlos. Todo ello, bajo sanción económica por la comisión de una infracción administrativa «grave» prevista en el Proyecto de Ley.

El precepto citado añade que la retirada o eliminación de los elementos «[...] no será de aplicación cuando las menciones sean de estricto recuerdo privado, sin exaltación de los enfrentados, o cuando concurren razones artísticas o arquitectónicas protegidas por la ley», concurriendo tales razones artísticas o arquitectónicas «cuando se trate de elementos con singular valor artístico que formen parte de un bien integrante del Patrimonio Histórico Español. Únicamente se considerará que concurren razones arquitectónicas cuando el elemento sea fundamental para la estructura del inmueble, de tal modo que su retirada pudiera poner en peligro la estabilidad del inmueble o cualquier otro aspecto relativo a su adecuada conservación [...]».

Sobre este mismo particular, el artículo 36 del Proyecto de Ley ordena a la Administración General del Estado confeccionar un «catálogo de símbolos y elementos contrarios a la memoria democrática», al que se pueden incorporar todos aquellos «que se soliciten por las víctimas, sus familiares o las entidades memorialistas, en defensa de su derecho al honor y la dignidad, o resulten de estudios y trabajos de investigación». Por último, el artículo 37 regula una suerte de «procedimiento de retirada o eliminación de elementos contrarios a la memoria democrática».

Con carácter previo a la más que probable aprobación parlamentaria definitiva de esta iniciativa, debe llamarse la atención sobre su perniciosa influencia en el patrimonio histórico de nuestro país.

Segundo. Espíritu de reconciliación y concordia frente a la filosofía de odio de la legislación en materia de «memoria democrática».

La superación de los viejos fantasmas de división entre españoles y las secuelas de una trágica Guerra Civil, exigió muchos sacrificios y renunciaciones, mucha generosidad y respeto mutuo, y la apuesta decidida por la reconciliación y la concordia traducidos en la búsqueda de los más amplios consensos y en la absoluta primacía del bien común y del interés general.

Como se anticipó en el Expositivo anterior, el Proyecto de Ley de Memoria Democrática, al igual que todo el cuerpo legislativo en materia de «memoria histórica», está inspirado en premisas de rencor, de represión y de revanchismo, y se funda en afirmaciones absolutamente falsas.

Entre tales falsedades no es la menor el que se identifique a la democracia y a la defensa de los derechos humanos con uno solo de los bandos de la Guerra Civil de 1936-39, o el que atribuya al otro bando en exclusiva la perpetración de crímenes o a la propia responsabilidad de la contienda. Estas, junto con otras manipulaciones, configuran la coartada, igualmente falsa, del Proyecto de Ley, que es respetar y honrar la memoria de las víctimas.

Con dicha falsa coartada se llega al verdadero propósito de la iniciativa legislativa, que es convertir la memoria (por definición, necesariamente parcial) de los partidos que sustentan el actual Gobierno en política oficial del Estado. Esta «memoria», oficial y colectiva, pretende ser coercitivamente aplicada a toda la sociedad e impuesta por medio tanto de sanciones administrativas de cuantía desproporcionada como de la proscripción social de los que no la asuman.

Y es que una cosa es que una coyuntural mayoría parlamentaria se proponga la aplicación de sus programas políticos a través de la aprobación de leyes que reflejen el contenido de los mismos; pero otra muy distinta es el mecanismo, incontrovertiblemente totalitario, de imponer una memoria ideológica absolutamente parcial a toda la sociedad a través de la ley. No en vano, esta iniciativa persigue, entre otras cosas, condicionar todo el espacio público y muchos espacios privados, y con tal fin se ha propuesto expresamente erradicar cualquier recuerdo de uno de los bandos de la Guerra Civil, de sus ideales, de sus combatientes, de sus figuras históricas y de las víctimas que creyeron en los principios que defendía, cancelando a todos aquellos que no compartan totalmente esta visión oficial.

Con ello, los partidos de la actual mayoría política se proponen la extinción implacable de la memoria de una parte esencial de la Historia de España del siglo XX. Para tal propósito no dudan en profanar restos mortales, en imponer desproporcionadas sanciones por vía administrativa en materias directamente relacionadas con limitaciones de derechos fundamentales, o en, volviendo al objeto de esta iniciativa, en aniquilar edificaciones, construcciones u otros elementos de la vía pública que transmiten recuerdos de ese pasado. Todo ello, además, estará apoyado por un tejido asociativo plenamente afín a los partidos del Gobierno, y abundantemente subvencionado con dinero recaudado de todos los españoles.

Tercero. El régimen jurídico de protección del patrimonio histórico español

El artículo 46 de la *Constitución Española* de 1978 dispone que «los poderes públicos garantizarán la conservación y promoverán el enriquecimiento del patrimonio histórico, cultural y artístico de los pueblos de España y de los bienes que lo integran, cualquiera que sea su régimen jurídico y su titularidad. La ley penal sancionará los atentados contra este patrimonio».

Fruto de este mandato, la *Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español* («LPHE») recalca, en su Exposición de Motivos, la necesidad de conservar el patrimonio histórico español, que califica como «el principal testigo de la contribución histórica de los españoles a la civilización universal y de su capacidad creativa contemporánea. La protección y el enriquecimiento de los bienes que lo integran constituyen obligaciones fundamentales que vinculan a todos los poderes públicos, según el mandato que a los mismo dirige el artículo 46 de la norma constitucional». La norma tiene por objeto, de esta manera, «la protección y el enriquecimiento de los bienes que lo integran», por cuanto tales acciones «constituyen obligaciones fundamentales que vinculan a todos los poderes públicos, según el mandato que a los mismo dirige el artículo 46 de la norma constitucional». La LPHE fue desarrollada por el *Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, de desarrollo parcial de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español*.

De acuerdo con el artículo 1º.2 LPHE, integran el Patrimonio Histórico Español todos aquellos bienes que tengan vinculación con la historia de España, esto es, «los inmuebles y objetos muebles de interés artístico, histórico, paleontológico, arqueológico, etnográfico, científico o técnico. También forman parte del mismo el patrimonio documental y bibliográfico, los yacimientos y zonas arqueológicas, así como los sitios naturales, jardines y parques, que tengan valor artístico, histórico o antropológico. Asimismo, forman parte del Patrimonio Histórico Español los bienes que integren el Patrimonio Cultural Inmaterial, de conformidad con lo que establezca su legislación especial».

Como se señaló anteriormente, la Administración General del Estado es garante de la protección de estos bienes de conformidad con el artículo 2.1 *ibidem*, que concreta las obligaciones constitucionales al decir que «son deberes y atribuciones esenciales de la Administración del Estado [...] garantizar la conservación del Patrimonio Histórico Español, así como promover el enriquecimiento del mismo y fomentar y tutelar el acceso de todos los ciudadanos a los bienes comprendidos en él», además de «proteger dichos bienes frente a la exportación ilícita y la expoliación».

A tal efecto, sobre estos bienes la LPHE establece tres niveles de protección en función de su singular relevancia:

- i. el patrimonio histórico, como grado mínimo de protección (artículo 1 LPHE, *supra*);
- ii. el Inventario General de Bienes Muebles, como nivel superior de protección, en el que se encuentran los bienes incluidos en el Inventario General de Bienes Muebles, que poseen un notable valor histórico, arqueológico, científico, artístico, técnico o cultural, y siempre que no hayan sido declarados de interés cultural (artículo 26 LPHE); y
- iii. los BIC, que disfrutan del grado máximo de protección para bienes muebles e inmuebles dispensado por la LPHE y se incluyen en el Registro General de Bienes de Interés Cultural, elaborado por el Ministerio en colaboración con las autoridades correspondientes.

En este sentido, el artículo 14 LPHE clasifica los bienes inmuebles en «Monumentos, Jardines, Conjuntos y Sitios Históricos, así como Zonas Arqueológicas, todos ellos como Bienes de Interés Cultural». Por su parte, son bienes muebles integrantes del Patrimonio Histórico Español aquellos que hayan sido declarados BIC, o bien los que consten en el Inventario general de Bienes Muebles del Patrimonio Histórico Español o en los correspondientes inventarios creados en las distintas regiones.

Finalmente, el texto del artículo 9 LPHE, que dispone que «gozarán de singular protección y tutela los bienes integrantes del Patrimonio Histórico Español declarados de interés cultural», supone que no se excluyen de protección otros bienes integrantes del Patrimonio Histórico Español por el hecho de que no sean BIC. Es decir, que la mayoría de los bienes que serán eventualmente afectados por el artículo 35 del Proyecto de Ley se encuentran ya protegidos por otra norma del ordenamiento jurídico, como es la LPHE.

Cuarto. El reparto de competencias entre el estado y las regiones

El artículo 6 *ibídem* establece que serán organismos competentes para la ejecución de la LPHE:

«a) Los que en cada Comunidad Autónoma tengan a su cargo la protección del patrimonio histórico.

b) Los de la Administración del Estado, cuando así se indique de modo expreso o resulte necesaria su intervención para la defensa frente a la exportación ilícita y la expoliación de los bienes que integran el Patrimonio Histórico Español. Estos Organismos serán también los competentes respecto de los bienes integrantes del Patrimonio Histórico Español adscritos a servicios públicos gestionados por la Administración del Estado o que formen parte del Patrimonio Nacional».

Este marco constitucional y legal condujo al reparto de las competencias en materia de patrimonio histórico, artístico y cultural entre la Administración General del Estado y las de las distintas regiones, sin perjuicio de que existan también competencias de las Corporaciones Locales sobre este particular, siempre en el marco de las leyes nacionales y regionales.

De este modo, se han ido dictando normas para regular la transferencia a, y asunción por, las regiones de las funciones necesarias para el ejercicio de estas facultades, de acuerdo con sus respectivos Estatutos de Autonomía. Así, entre otros, el *Real Decreto 3296/1983, de 5 de octubre, sobre traspaso de funciones y servicios del Estado a la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha en materia de cultura* o el *Real Decreto 680/1985, de 19 de abril, sobre traspaso de funciones y servicios de la Administración del Estado a la Comunidad de Madrid en materia de cultura*.

Tales normas han contenido tradicionalmente una cláusula de salvaguarda de las competencias del Estado, a cuyo tenor este se reservaba la facultad de:

«Actuar subsidiariamente, aplicando la legislación estatal en materia de patrimonio histórico-artístico, bibliotecas, archivos, museos y tesoro documental y bibliográfico, en cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 149.1 punto 28, y artículo 149.2, de la Constitución, cuando la Comunidad Autónoma no ejercite sus competencias en este orden. A tal fin, podrá requerirse, por medio del Delegado del Gobierno, a los órganos competentes de la Comunidad Autónoma, para que actúen en el ejercicio de sus competencias. Si la resolución solicitada en el requerimiento no fuese adoptada por la comunidad autónoma en el plazo de un mes, la Administración del Estado actuará conforme se ha señalado, agotándose su actividad en la adopción de las medidas solicitadas en el requerimiento, y en la resolución, en su caso, de los recursos administrativos correspondientes».

En definitiva, el Proyecto de Ley de Memoria Democrática arrasa con el régimen vigente en materia de protección del patrimonio histórico, lo cual hace necesario reaccionar impulsando todas las iniciativas que el ordenamiento jurídico pone a nuestra disposición para preservar en la medida de lo posible los elementos del patrimonio que son testimonio de nuestra Historia.

Quinto. La necesaria defensa y protección de la historia de España y del patrimonio histórico

El Patrimonio Histórico Español, elemento de nuestra identidad cultural, es una riqueza colectiva que contiene las expresiones más dignas de aprecio en

la aportación histórica de los españoles a la cultura universal. El patrimonio cultural es uno de los testimonios fundamentales de la trayectoria histórica y de identidad de una Nación. Los bienes que lo integran constituyen una herencia insustituible, que es preciso transmitir en las mejores condiciones a las generaciones futuras.

Una de las obligaciones fundamentales que tienen los poderes públicos es la protección, la conservación, el acrecentamiento, la investigación y la difusión del conocimiento del patrimonio cultural, material y espiritual, y puesto que toda Nación tiene un derecho a la existencia, y a su propia cultura, mediante las cuales un pueblo expresa y promueve su soberanía espiritual, en el momento presente, a fin de proteger nuestro patrimonio histórico, deben ser utilizados todos los instrumentos jurídicos al alcance de los poderes públicos, incluidos aquellos de los que en la actualidad disponen las comunidades autónomas.

Así, en la región de Cataluña se aprobó la Ley 9/1993, de 30 de septiembre, del Patrimonio Cultural Catalán (DOGC 1807, de 11.10.1993, BOE 264, de 04.11.1993).

Los españoles gozamos de la existencia de una gran cantidad de elementos patrimoniales con un altísimo valor histórico, cultural y artístico, que son vestigio de la larga y rica historia de España. Todos ellos son permanente recuerdo de la identidad de nuestra Nación y nos vinculan a los españoles de hoy con aquellos que nos precedieron.

VOX, como fuerza política, se funda en el amor a España y a su Historia. Es innegable que esta tiene sus luces y sus sombras, pero debe ser íntegramente asumida, así como protegidos los bienes que atestiguan la existencia de este proyecto común. Por ello, el vandalismo destructivo partidista que el Gobierno pretende poner en marcha mediante este Proyecto de Ley debe ser tajantemente rechazado. Tal rechazo debe concretarse luchando, en primer lugar, por todos los medios democráticos contra su puesta en marcha, así como por la derogación de toda la legislación en materia de «memoria», por lo que tiene de fomento de enfrentamiento del odio entre españoles, de rencor y de revancha; después, y a causa de su previsible aprobación, conjurando en la medida de lo posible sus aspectos más perjudiciales, uno de los cuales es la destrucción del patrimonio relacionado con todo aquello que las fuerzas políticas que sustentan al actual Gobierno pretenden borrar.

En coherencia con todo ello, lo que se pretende con esta Proposición no de Ley es que ninguna construcción, edificio o cualquier elemento arquitectónico se vea afectado por las disposiciones del Proyecto de Ley de Memoria Democrática o, al menos, intentar salvar cualesquiera de estos elementos susceptibles de ser declarados de interés cultural o histórico para que no perezcan bajo la barbarie totalitaria de la citada norma.

Es preciso instar al Gobierno de España a impulsar los procedimientos y trámites administrativos pertinentes al objeto de declarar determinados bienes que se verán eventualmente afectados por el artículo 35 del Proyecto de Ley como de interés cultural en los supuestos que sean de competencia de la Administración General del Estado. Al mismo tiempo, se solicita al Ejecutivo que promueva la incoación, por las autoridades regionales competentes, de los procedimientos necesarios para declarar como de interés cultural los bienes referidos.

Se considera además necesario que, en concreto, debe ser protegido en Cataluña, por su interés histórico, artístico, cultural o monumental entre otros los detallados en el Anexo I, entre muchos otros frente a los intentos de derribarlos, alterarlos gravemente o causarle daños. Asimismo merecen ser protegidos otros bienes por su relevante valor histórico, artístico, científico, cultural o monumental que se detallan en el Anexo II.

Todo ello, por suponer un grave ataque a la reconciliación y concordia entre españoles y a fin de evitar la destrucción de una parte del patrimonio histórico español, recuerdo de la Historia de España, por una razón tan sectaria, intolerante, parcial y necesariamente subjetiva como es la de ser «contrario a la memoria democrática».

Por todo ello, el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña presenta la siguiente:

Propuesta de resolución

El Parlamento de Cataluña insta al Gobierno a:

Primero. Requerir al Gobierno de la Nación a:

1. Retirar de manera inmediata la Ley de Memoria Democrática, por inspirarse en premisas de absoluta falsedad y por suponer un grave ataque a la reconciliación y concordia entre españoles.
2. Impulsar los trámites administrativos pertinentes para declarar de interés cultural los bienes que pudieran verse afectados por la Ley de Memoria Democrática, en los supuestos en que su protección corresponde a la Administración General del Estado.
3. Que el propio Consejo de Gobierno promueva la adopción de las medidas necesarias para evitar la destrucción, retirada o eliminación de edificaciones, construcciones, escudos, insignias, placas y cualesquiera otros elementos u objetos adosados a edificios públicos o situados en la vía pública por ser «contrarios a la memoria democrática», con el fin de preservar intacto el patrimonio histórico nacional y, a tal efecto, promover la incoación del procedimiento para la declaración como de interés cultural de los bienes referidos, al amparo de lo dispuesto en el artículo 7 y ss de la Ley 9/1993, de 30 de septiembre, del Patrimonio Cultural Catalán

Palacio del Parlamento, 25 de octubre de 2022

Joan Garriga Doménech, portavoz; Sergio Macián de Greef, portavoz adjunto, GP VOX
